

SOS

Spol'ahlivý odbúravač stresu

Obsah

Redakcia.....2
 Editoriál.....3
 Kontakty.....3

Články

Zvolen, Štúr a jeho pero.....4

Nice mozzarellas!.....4
 Na Orave dobre, na Orave
 ...bryndza!.....7

Zdravotníčky z gympla v akcii..8
 Zuzku Slaninku čítajú aj
 chlapci.....9
 Máj-lásky čas.....11

Plesali sme.....12
 Ema, na konci je rezeň.....14
 Mojich šesť hlavných právd...15
 If you're going to big town
 Trenčín.....16
 Aj naši redaktori maturovali...18

Mata Hari.....20
 Zbohom ostávajte, v zdraví
 prežívajte.....20
 Súťažili sme.....21
 Vyšumená.....22
 Hlody.....22

Literárna príhloha

Bébé kiškiš.....23
 Rovnako ako ja.....23
 Jašteričky.....24
 Bondovala som.....24
 Deň posledného tanga.....26
 Odbilo dvanásť.....26

REDAKCIA

EMA KUŠNIEROVÁ
 ŠÉFREDAKTOR

DOMINIK HOLÍČEK
 REDAKTOR

TOMÁŠ BELOBRAD
 REDAKTOR

MIROSLAV IGAZ
 REDAKTOR

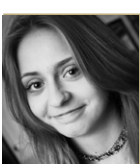
LILIANA BUJNOVÁ
 REDAKTOR

ALŽBETA SALOŇOVÁ
 FOTOGRAF

DANA HANKOVÁ
 REDAKTOR

BARBORA SCHWARZOVÁ
 FOTOGRAF

ERIKA HANKOVÁ
 REDAKTOR

DOMINIK MOKRÝ
 GRAFIKA

MGR. MÁRIA ŠKULTÉTYOVÁ
 OCHRANNÉ KRÍDLA

Editoriál

A môžeme si všetci vydýchnuť! Známký sú uzavreté, dúfam, že aspoň polovica z vás je spokojná. Bolo celkom zábavné sledovať, ako niektorí z vás vychádzajú z tried buď s úsmevom na tvári, alebo s nervami a chuťou ničiť všetko okolo. Ako vravím, už je po tom. Už len vydržať týždeň sedieť na zadku a aspoň sa tváriť, že vnímam. Mali by sme všetci teraz miesto podpisovania nových učebníc plánovať leto. Kedy kupko, kedy hory, kedy ničnerobenie, kedy si predĺžiť kartu na autobus, kedy hento, kedy toto. Tá eufória z leta opadne po prvom prázdninovom týždni, teda u mňa určite. Mám taký pocit, že som jediná, ktorá sa v lete nikde nechystá a aj tak budem celé leto doma zavárať uhorky, robiť kečupy a lekváre. Ale nechám sa prekvapiť, možno si tohtoročné leto pre mňa niečo pripravilo :-). Všetkým želám pekné prázdniny a veľa zážitkov, možno letných lások a hlavne nie salmonelózu zo zmrzliny.

Kontakty

Facebook: SOS - Školský časopis

Email: casopissos@gmail.com

Zvolen, Štúr a jeho pero

Aj redakcia SOS je zvolenský. Ale kvôli tomu sme vo Zvolene neboli. Meno Ľudovíta Štúra je nám všetkým známe, nebudem sa zaoberať históriou či životopisom. Všetci vieme aj to, že Štúr bol poslancom za mesto Zvolen. Možno si vo Zvolene aj zabudol pero, ktorým sa literárne činil. Ktože ho vie?

Názov misie: Štúrovo pero- súťaž stredoškolských časopisov.

Členovia misie: Mária Škultétyová- vedúca misie a ochranné krídla,
Dominik Mokry- grafik
a moja maličkosť, teda šéfredaktorka Ema.

Účel misie: Potvrdiť, že SOS patrí medzi najlepšie stredoškolské časopisy.

Je osem hodín ráno, stojím na zastávke v Žitnej a ľudia čumia na cestovku, ktorú mám v ruke. Nikto sa nespýtal, hoci zvedaví boli všetci, Ja by som im s radosťou odpovedala, nemám sa za čo hanbiť. Práve naopak, som hrdá na to, že som mohla reprezentovať náš gypel prostredníctvom školského časopisu. Nie všetko nám vždy vychádza na 100%, aj teraz sa stalo, že na ten piatok boli naplánované dve súťaže. Štúrov a Dubčekov rétorický Uhrovec bola súťaž, na ktorú sme v ten deň šli skôr. Zase Štúr- veď máme byť prečo našho hrdí.

Odrečnila som si svoje a už sme sa aj hnali do Zvolena.

Bohužiaľ, piatkový program sme už nestihli. Ubytovali sme sa na internátnej izbe s vŕzgajúcou posteľou, ale každý člen misie musí všetko pretrpieť, aby misia bola úspešne dokončená! Aj po spánku plnom vŕzgania sme ráno boli schopní pokračovať. Po raňajkách sme sa presunuli do krajskej knižnice Ľudovíta Štúra, kde nás privítal Patrik Herman. Vypočuli sme si najčastejšie chyby a presunuli sa k druhému porotcovi

Pavlovi Vitkovi, ktorý hodnotil náš časopis. Priznávam, mala som obavy. Dúfala som, že nás ohodnotí dobre, veď to bol môj prvý časopis. Obavy boli zbytočné, Pavol Vitko nás pochválil a poradil, čo by sme mali zlepšiť, zmeniť. V celkovom hodnotení sme dostali štyri jednotky, to znamená, že patríme medzi tie lepšie časopisy.

Po hodnotení sme šli vzdať úctu Ľudovítovi Štúrovi. Som hrdá rodáčka z uhrovskej doliny, preto som bola rada, že práve ja s Nikolou Kokiovou, bývalou žiačkou nášho gymnázia, som kráčala položiť kyticu k jeho buste.

No ale teraz už výsledky, teda to najhlavnejšie. Boli sme ocenení- hovorím každému, koho stretnem. Konkrétne sme získali Cenu televízie Markíza 3. stupňa. Podarilo sa nám teda potvrdiť, že sme dobrí. Nikdy nezabudnem na ten pocit, keď som kráčala po cenu. Dá sa povedať, že kameň, ktorý som mala na srdci, vystriedala radosť. Dúfam, že budúci rok budeme ešte lepší. Sľubujem, že sa budem snažiť.■

-Ema Kušnierová-

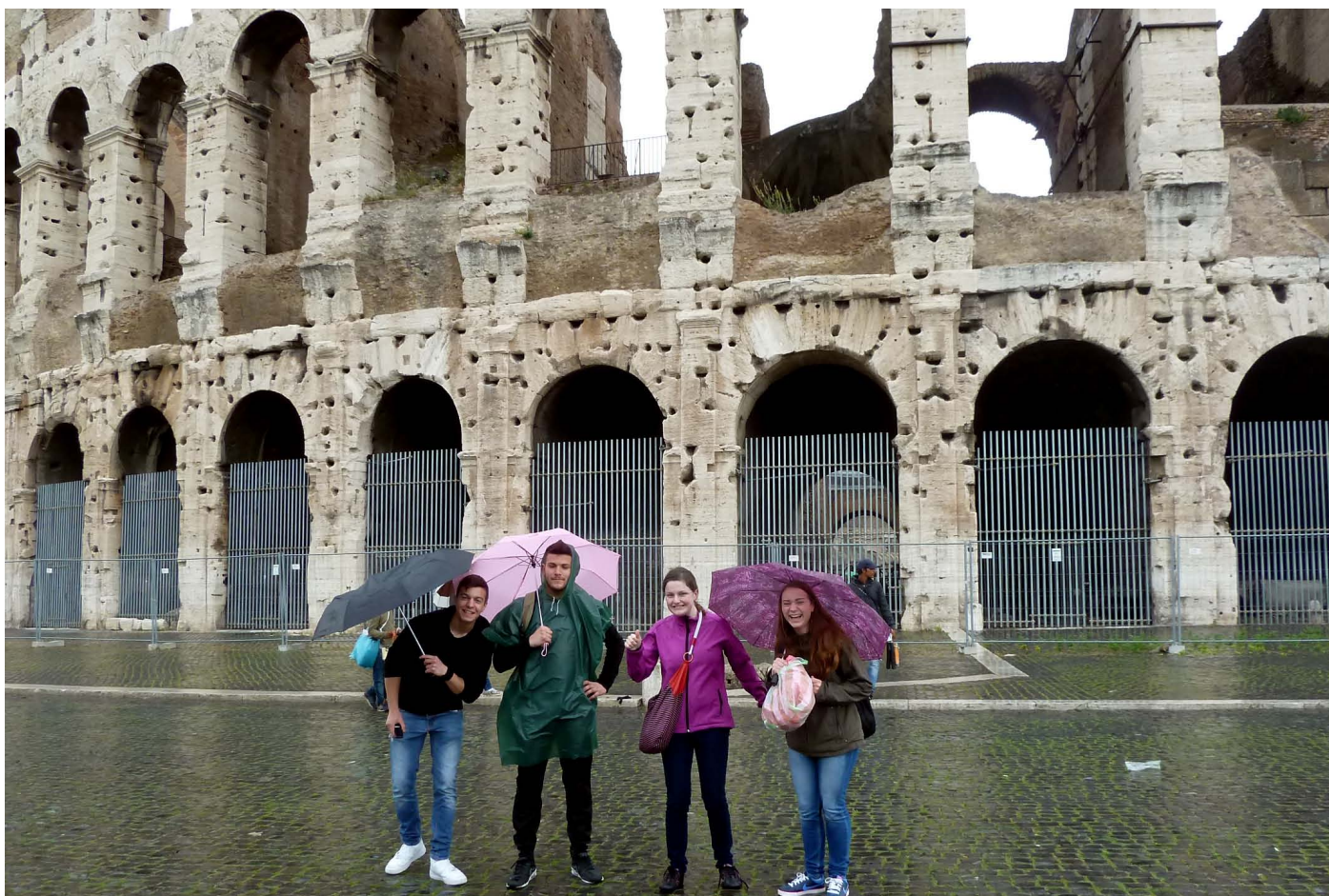
Nice mozzarellas!

Ak si myslíte, že vám idem rozoberať každú jednu pamiatku, ktorú sme v Taliansku videli, ste na veľkom omyle. Pravdou je, že si nepamätám názov väčšiny z nich. Bolo ich toľko, že sa to ťažko dalo zapamätať a, navyše, naša pani sprievodkyňa si rada rozprávala len sama pre seba.

*Slečna, ja vás zveziem,
moje auto je dosť veľké,
počúvajte slová, ktoré hovorím:
Mandžáredomire, moje kantáre, ebere,
nimi vyučoval lásku starý Rím.*

Táto, ale aj iné vypalovačky hrali cestou tam. Cesta do Talianska, presnejšie do Ríma, nám spolu so zastávkami trvala okolo 18 hodín. Nebolo to nič príjemné, ale vo večerných hodinách sme našli konečne spôsob, ako sa poskladať na spánok. Jedni spali pod sedačkami a ďalší, tí, ktorí boli rýchlejší, si obsadili luxusnejšie miesta hore na sedačkách. Keď sme sa všetci zobudili

li dolámaní, s podozrením na poškodenie chrbtice a tešili sa, že si poriadne oddýchneme v hoteli z tej únavnej cesty, zistili sme, že hotela sa dočkáme až po poznávacej ceste Rímom. Po príchode do cieľa sme nasadli na metro („A-na-ni-na!“) a nechali sa zviezť do centra. Zo začiatku nám počasie príliš neprialo a hneď potom, ako sme sa dostali na námestie, sme mali česť spoznať sa s typickými pouličnými predavačmi, ktorým je jedno, či prší, sneží, alebo svieti slnko. Vždy majú pre vás prichystané niečo iné, ale vždy sa to hodí k počasiu. Samozrejme, že sme sa im nevyhli ani my a zaplavili nás ponukami kúpiť jednorazové pončo alebo dáždnik. Každého z nich sme však hr-

dinsky „odpinkli“ a pokračovali ďalej v ceste. Prvou zastávkou bolo Koloseum. Nebolo však také krásne, ako ho všetci poznáte z upravených fotiek na internete. V skutočnosti ho obkolesovalo lešenie a navyše pršalo, takže celková atmosféra nebola úžasná. Po prehliadke Kolosea sa počasie na nás usmialo a slnko vyšlo. Po ňom nasledovali ďalšie krásy Ríma a aby som nezabudla, so slnkom sa objavili aj naši noví priatelia, ktorí nám už neponúkali dáždniky, ale pre zmenu slnečné okuliare. Po turistike Rímom nás autobus už konečne doviezol k vysnívanému hotelu. Všetci sme iste chceli zaspáť ako bábätká, ale steny sú tenké a prebral nás každý jeden buchot topánok na chodbe. Druhý deň nás čakal Vatikán a opäť aj Rím. Vo Vatikáne sme mali možnosť vidieť naživo pápeža Františka a jeho papamobil, ale väčšina to vzdala a sadla si na schody na začiatku Vatikánu, pretože tie naspídané katolícke babky nás nechceli pustiť dopredu. Neskôr sme si prezreli Baziliku sv. Petra, kde niektorí poblúdili, a námestie. Po pár hodinách sme sa vrátili do Ríma pozrieť si pamiatky, ktoré sme predtým nestihli. Musím povedať, že niektoré štvrte v Ríme, alebo ako to nazvať, sú naozaj strašne špinavé, smradľavé a škaredé. Večer nás opäť uvítal hotel s otvorenou náručou a my sme zaľahli úplne zničení do postelí. Ráno sme sa presunuli do pokojnejšieho a menej ulietaného mesta Florencie. Zasa pamiatky a s nimi aj pouliční predavači, ale našťastie už v menšom rozsahu. Florencia bola celá krásna, ale my sme sa

presunuli na najkrajšie miesto nášho výletu, do letoviska Lido DiJesolo. Po odbehaných tisíckach kilometrov sme sa ocitli na tichej chladnej pláži s morom na dosah. To bolo to, čo všetci potrebovali. Nabrat' novú energiu a chuť do prehliadky Benátok. Z Lido DiJesola sa nechcelo nikomu ísť. Voda v mori mala ani nie desať stupňov, ale to predsa našim otužilcom gymplákom neprekážalo. Oblečení v kadečom sa po skupinkách rozbehli a hádzali sa do vody, akoby bolo vonku leto a horúčavy. Po krásnom večere sme ►

sa ráno už ako keby vracali naspäť domov, ešte však so zastávkou v Benátkach. Vybrali sme sa ta loďou, samozrejme, otužilci si po včerašom kúpaní v mori verili a v krátkych tričkách sa vybrali na strechu lode. Benátky už určite všetci poznáte z tých romantických filmov a skutočne vyzerajú presne tak, ako ich poznáte. Všade samé gondoly, na ktorých sa plavia zaľúbené páry a na každom rohu výklady s typickými benátskymi maskami. V Benátkach sme spoznali, ako vyzerajú drzé čajky, ktoré vám zoberú jedlo aj z ruky, a holuby, ktoré sa okolo vás promenádujú, akoby im to tam patrilo. Niektorí dostali aj plný zásah. Znenazdajky občas nejaký Talian niečo na nás zakričal, veď pekné Slovenky sa nemajú za čo hanbiť. Ale najviac vtipný bol výkrik: „Nice mozzarellas!“ po asi polhodinovou čumení jedného Taliana do Rebekeho výstrihu. Potom už, bohužiaľ, nasledovala cesta domov. Samozrejme k nej patrila zastávka v nákupnom centre. Tá cesta... Boj o život! Cúvanie do kruháča alebo jazda v protismere, skrátka, nádherné spomienky. No a nakoniec už vážne cesta domov. Niektorí sme si v autobuse vyspevovali, iní to zalomili hneď po nástupe. Z Talianska si všetci odnášame množstvo pekných spomienok a zážitkov. Nikto nikdy určite nezabudne

No nekúp to !

na predavačov, ktorí nám úžasne spríjemnili pobyt a urobili ho zábavnejším hlavne predajom „pravých“ Louis Vuitton, Prada a Gucci kabeliek :-). Myslím, že tento výlet naozaj vyšiel, a to celodenné premávanie napokon stálo za to. ■

-Sandra Slobodová-
-foto: autorka-

Na Orave dobre, na Orave ...bryndza!

Tak ako všetkých druhákov, ani nás tento rok neminula koncoročná exkurzia na Oravu. Horko-ťažko sa našlo ľudí na dva poloprázdne autobusy, naložili sme svoje tašky, batohy, kufre a kufriská a tretí júnový deň ráno sme vyrazili. Ako prvé sme sa zastavili na návštevu u Kukučina. Tu sme si vyslúžili prvú pochvalu, aké sme vzorné a tiché deti. (Počas exkurzie ich ešte zopár bolo, a tak mi napadá, prečo nám učitelia stále nadávajú, že horších druhákov na škole snád ešte ani nebolo??) Po spoločnej fotke s Kukučinom v

#selfie

nadživotnej veľkosti sme sa presunuli do artikulárneho kostola v Leštínach. Tu nám Patrik odohral kúsok z Hájnikovej ženy, a veru, bol by z neho dobrý herec, kostol sa naším smiechom otriasal v základoch, keď z okienka vykukli najprv uši, potom Patrik.

Keď sme sa presunuli do Dolného Kubína, naša prvá cesta viedla na historický cintorín a následne do Hviezdoslavovho múzea. Tu sme okrem iného mohli vidieť jeho maturitné vysvedčenie, papuče či nedofajčenú cigaru. Nasledovala chvíľa, na ktorú sme sa všetci najviac tešili-dvojhodinová pauza na obed. Niektorí sa prejedli bryndzových placiek a veru sa im ťažko vsádzalo od stola. Vyoddychovaní a s plnými žalúdkami sme sa pregúľali až na Oravský hrad. Energická sprievodkyňa nám poukazovala jeho komnaty, prezradila nejaké pikošky na jeho obyvateľov z čias dávno minulých, ale najväčší úspech mal aj tak jej výklad v mučiarni. Na jeden deň sa toho zdá až-až a pani učiteľky sa tešili, že ľahneme a budeme spať, avšak my sme im toto želanie nesplnili a ešte na intráku sme im žrali nervy do hlbkej noci. „Chalani, ja počujem motory lode!“ Na druhý deň ráno nás už v prístave čakala loď a po malej okružnej plavbe po Oravskej priehrade sme zakotvili na Slanickom ostrove (prízvukujem, že po Oravskej priehrade a nie Liptovskej Mare, ako odznelo od našej nemenovanej spolužiačky :)). Preskúmali sme zvyšky z obce Slanica a na lodné zatrúbenie sme sa nalodili a odplávali. Na lodi však nastal zmätok ako na Titanicu. „Chýba nám päť študentov!“ jačala pani učiteľka Dúcka. Keď sme sa obzreli smerom k ostrovu, zbadali sme ich-skákajúcich a mávajúcich na môle... ►

Po návrate späť do prístavu(tentoraz všetci), sme sa vybrali do horárne, kde vznikalo slávne dielo slovenského realizmu-Hviezdoslavova Hájnikova žena. „Mám taký pocit, že ten druhý zákaz vjazdu sme už porušiť nemali,“ rozmyšľal nahlas pán šofér, zvaný aj Kaskadér. A tak na horárni po dlhej dobe opäť videli autobus- teda presnejšie hned' dva.

Ešte nás čakala zastávka v skanzene v Zuberco, kde sme mali možnosť vyskúšať si tradičné remeslá, a tak sme tkali, zdobili medovníky, vyrezávali z dreva, vyrábali šperky z drôtika, a boli by sme toho aj viac stihli, ale

čas nás tlačil. Objavili sme aj isté čarovné prstienky. Legenda hovorí, že kto si kúpi prsteň, do mesiaca si nájde frajera. Pýtali sme sa, či to funguje aj opačne, či sa do mesiaca nerozídu. Ehm... funguje. Istá slečna sa o tom presvedčila. V Zuberco sme sa poriadne naobedovali a niektorí sa opäť prežrali bryndze (že Ema?) Myslím si, že tohoročná exkurzia stála za to, a tí, čo neboli, môžu banovať. A tí, čo boli, banujú už teraz... že ju už nikdy viac nezažijú. Iba ak by podaktorí z nás prepadli z tej nešťastnej chémie...■

-Dana Hanková-
-foto: Barbora Schwarzová-

ZDRAVOTNÍČKY Z GYMPLA V AKCII

Zdravotníctvo sa so mnou ťahá už od ôsmej triedy. Priznám sa, vtedy som sa chcela len uliať zo školy. Až neskôr som si uvedomila, že mať základné vedomosti o prvej pomoci je veľmi osožné. Bodaj by som to nikdy nemusela využiť v praxi, ale čo ak náhodou..?

Tento rok to bolo fakt drsné. Zranenia vyzerali veľmi reálne, dokonca sme museli použiť aj hrubú silu.

Cela súťaž sa skladá z troch častí. Prvá je testová, kde sme si overili teoretické poznatky o zraneniach a Červenom kríži, druhá bola kardiopulmonálna resuscitácia na figuríne a tretia ošetrovanie zranení. Testy sme zvládli na výbornú, resuscitáciu tiež, horšie boli tie zranenia.

Na prvom stanovišti sme museli riešiť intoxikáciu alkoholom a šok, na druhom pneumotorax (vniknutie vzduchu do hrudníka), ku ktorému došlo tak, že manželka pi-

chla manžela nožnicami do hrudníka. Asi ju podvádza. A tretie stanovište bolo epileptický záchvat a vybitý zub. Z gymnázia sa zúčastnili dva tímy a obsadili prvé priečky.

Tím č.1: Dominika Valachová, Nikola Slobodová, Michaela Mináriková, Karin Koková, Eva Krčová

Tím č.2: Jana Števková, Andrea Bajžíková, Aneta Kušnierová, Ema Kušnierová, Terézia Ládiová.

Samozrejme, zdravotný krúžok nie je len o súťažiach. V apríli sme sa zúčastnili Dňa narcisov, projektu Ligy proti rakovine s posolstvom „Deň, keď sú slová zbytočné.“

V júni sme sa zapojili do akcie Bánovce žijú zdravo, kde sme predvádzali ukážky prvej pomoci

-Dana Hanková-
-foto: Jana Števková-

Zuzku Slaninku čítajú aj chlapani

Paula je závislá od sexu. Je prelietavá ako šťastie. Ako ja. Dnes neviem, čo budem robiť včera. Ale nejde len o Paulu- do každej postavy som dala kúsok zo seba.

Aj takto v kratučkom pohľade vidí hlavnú postavu svojich dvoch knižiek mladá autorka Zuzka Slaninka. Ale vráťme sa o niekoľko rokov späť.

Vtedy malá žiačka základnej školy so svojou poviedkou O malom papieriku zvíťazila v súťaži Mladý Jesenský. Už tento titul akoby jej predpovedal literárnu budúcnosť a úspechy. A tých bolo dosť. Ako gymnazistka si z viacerých súťaží priniesla najvyššie ocenenia. Obzvlášť ocenila to, že v porotách, ktoré rozhodovali, sedeli známe osobnosti slovenskej literatúry. Keď sa rozbiehal projekt TASR do každej školy, bola pri tom, prispievala svojou publicistikou. Výnimočný talent využila aj v našom školskom časopise. Bola šéfredaktorkou a robila grafiku. Literárne úspechy sa striedali s novinárskymi. Získala cenu na Štúrovom pere, bola vyhodnotená ako najaktívnejšia Junior redaktorka. Možno práve to rozhodlo, že dnes študuje žurnalistiku. Ešte na Gymnázium Janka Jesenského napísala rukopis, ktorý vďaka úspechu v literárnej súťaži Debut 2009 vyšiel ako jej debut. Kniha Na počiatku bolo koleso sa stala bestsellerom. Na knižnom trhu je dostať elektronické priame pokračovanie. A to je dôvod, prečo je mojím dnešným hosťom Zuzka Slaninka, úspešná spisovateľka a budúca novinárka.

Zuzka, mám radosť, že práve teba predstavujem ako ďalšiu osobnosť, ktorá robí česť a dobré meno bánovskému gymnáziu. Začnime literatúrou, pretože najmä vďaka nej ťa poznajú mnohí mladí čitatelia. Prečo práve literatúra? Čím ťa dostala?

Literatúra ponúka obrovské možnosti pre sebarealizáciu. Pri jej čítaní aj pri tvorbe možno naplno využiť predstavivosť a poskytnúť predstavám aspoň aké-také zhmotnenie. To je priam synonymom absolútnej slobody!

Sme v Školskom servise, kam si ako gymnazistka prispievala. Čo ti to dalo?

Prispievanie do Školského servisu bolo zaujímavou skúsenosťou. Je to skvelá príležitosť pre každého, kto sa chce rozbehnúť v písaní novinárskych príspevkov. Zároveň je to otvorená pôda pre rôzne témy, nie je cenzurovaný ani názor, aspoň som si to nevšimla. Možnosť získať novinársky preukaz je super, ale rôzne novinárske "kartičky", žiaľ, na Slovensku nemajú veľkú váhu.

Pamätáš si na svoje detské literárne výtvory? O čom boli?

Hlavnou myšlienkou bola ochrana prírody, kultúrneho dedičstva a túžba nahliadnúť na svet inými očami. V tom by som chcela pokračovať. Nedokážeme si s niekým aspoň na jeden deň vymeniť život, ale myslím si, že to môže zastúpiť aspoň kniha, ktorá vierohodne vnímanie druhého sprostredkuje. Citliví čitatelia ľahko pochopia, že sa s hlavnou postavou netreba stotožniť, najdôležitejšia je túžba porozumieť a rozšíriť si obzory.

Čo okrem písania ti ešte prináša radosť?

Môj poklad, moje zlatička, fotografovanie, maľovanie, varenie, pečenie, upratovanie a moja úžasná práca. Hlavne túžim každý deň vytvoriť aspoň niečo. Aspoň jedinou dobrú fotku či koláčik, ktorý chutí a urobí radosť, a potom mám pocit, že má všetko zmysel.

Daj aj nejaké pikošky, to čitateľov zaujíma.

Myslím, že sa čitatelia dožijú

ďalších krásnych dní aj bez toho, aby vedeli pikošky o Zuzke Slaninke. Minimálne tá zvedavosť ich iste pri živote udrží.

Nemala si ešte dvadsať, keď ti vyšla prvá kniha. Sotva ubehol rok- dva, bola tu druhá. Ako to stíhaš popri štúdiu? A aký je to pocit byť slávny?

Nie som slávna, preto niet divu, že taký pocit ani nepoznám. Stíhať sa dá všetko možné aj nemožné, čokoľvek je len otázkou priorit.

Príbeh jedného leta, ktorý sa mohol stať kdekoľvek. Sedemnásťročná Paula v novom prostredí v komunite bajkerov nachádza nových kamarátov.►

Zažíva s nimi bláznivé prázdninové dobrodružstvá, ale aj prvý sex i sexuálne úlety, berie život so všetkým, čo prináša, bez akýchkoľvek zábran. Také je tvoje Koleso. Téma, ktorá osloví nielen mladých. Prečo práve leto, mladí ľudia a voľnosť?

Nazdávam sa, že práve leto je obdobím, keď mladí ľudia žijú najintenzívnejšie. Horúčavy a slnečné lúče rozprúdia krv a prázdniny dávajú zelenú nespočetným zážitkom či experimentom. Najdôležitejšie však pre mňa bolo, aby sa bicyklovanie ocitlo v hlavnej úlohe príbehu. Myslím, že práve mladé a nespútané postavy dokázali dodať jazde na bicykloch poriadnu šťavu.

Ty sama miluješ adrenalín a jazdu na bajku, aj preto všetko, o čom píšeš, pôsobí presvedčivo. Čo má hlavná hrdinka ešte spoločné so Zuzkou?

Paula je prelietavá ako šťastie. Ako ja. Dnes neviem, čo budem robiť včera. Kto čítal druhú časť Kolesa, pochopí. Ale nejde len o Paulu – do každej postavy som dala kúsok zo seba a z ľudí, ktorých som niekedy spoznala. Inak by som si predsa nebola istá, či taký človek môže fungovať!

Čitatelia i kritici nešetrili slovami chvály a to sa netýka iba príbehu a jeho dynamiky, ale aj jazyka. Si spokojná s kritikou? Keď hovorím o čitateľoch, nedá mi neopýtať sa: čítajú ťa aj chlapi?

Nešetrili chválou, ale ani negatívnymi reakciami. A to je dobré, lebo napísať niečo neutrálne, alebo „dobré už len z princípu“ nepovažujem za úspech. Každá reakcia, ktorú som si mala možnosť vypočuť alebo prečítať, mi viac a viac otvorila oči, uvidela som vo vlastnom diele niečo, čo som tam ani nedala. Pre mňa bolo vždy

veľmi fascinujúce sledovať, ako si jednu a tú istú vec vysvetlí každý po svojom. Tieto individuálne rozdiely v každom jednom čitateľovi pridávajú textu nový rozmer. Pre autora je možnosť nahliadnuť do vnímania čitateľa úžasne podnetná.

Na hodinách literatúry sa zvykne vravieť o tom, ako „to“ autor myslel. Rozoberajú sa diela, no vždy som mala pocit, že ak by bol autor v triede, zrušil by učiteľa so smiechom či rozčúlením a namietal by, že „to“ tak predsa vôbec nemyslel! Keď som napísala vlastné dielo, táto teória sa mi len potvrdila. Nech už ho okomentoval odborník alebo úplný laik, vždy som mala chuť zareagovať: „To je síce pekné, ale tak to vôbec nie je!“ Lenže po čase som si uvedomila, že zrejme nie je podstatné, ako „to“ myslel autor. Podstatné je to, čo si myslia čitatelia, pretože každý si prečítaním toho istého textu vytvorí vlastný príbeh. Autori môžu len ďakovať za čas strávený čítaním práve ich diela.

Ach, zamyslela som sa, prepáčte... Či ma čítajú chlapi? Čítajú, veď ja som „to“ vôbec nemyslela ako dievčenský román! (smiech)

Na svete je pokračovanie. Pýtali si ho čitatelia, objednal vydavateľ, alebo si potrebovala dopovedať nedopovedané?

Čitatelia si pokračovanie pýtali,

ak ma pamäť neklame, vydavateľ tiež, ale aký je osud tohto pokračovania... Niekedy mám pocit, že to vedia všetci, len nie autorka.

Čo všetko Paula povyvádza v 2. časti?

Naplno sa prejaví Paulina nerozhodnosť, túžba mať všetko a najlepšie naraz. Je to úplne typická vlastnosť mladých ľudí. Otázne však je, čo si kto pod tým všetkým predstavuje. Paula je priam závislá od sexu a spoznávania nepoznaného, vyskúša všetko a povie si „však čo“. Nezmení sa to ani v druhej časti, takže dievčatá, ktoré naďalej siahajú po Kolesu s tým, že nájdu ružový dievčenský román, hľadanie lásky na tristo stranách a nájdenie lásky na tristostrvej, ma budú zasa neznašať. Preto radšej opäť zopakujem – s obľubou ma čítajú aj chlapi, veď som „to“ nepísala ako dievčenský román.

Na Dvojku som tiež čítala samé chvály. Ako si ty spokojná? A prečo nevyšla v klasickej papierovej forme? Bude aj Trojka, alebo nás prekvapíš niečím iným?

Ja osobne som s druhou časťou oveľa spokojnejšia ako s prvou. Je tam prepracovanejšia psychológia postáv a napriek neveriteľným

či absurdným situáciám je veľmi reálna. Či vyjde v papierovej forme a kedy – to neviem. Myslím, že sa to zasa dozvedia všetci, ja ako posledná. Tak to zrejme chodí. Napokon, aj na elektronickú podobu sme sa dlho pripravovali a potom som sa zrazu o nej dozvedela od sestry z Facebooku.

Trojku neplánujem, momentálne pracujem na niečom celkom inom. Je to ťažká téma, ale verím, že to zvládnem. Skôr či neskôr.

Je všeobecne známe, že sa číta menej ako kedysi. Myslíš, že kniha bude opäť v móde?

Kedysi nebolo toľko možností. Teraz je možností nepreberné množstvo a podľa mňa môžeme byť ešte aj radi, že sa popri novým médiám drží kniha pomerne vysoko. Ba dokonca mám pocit, že je v móde, čomu, paradoxne, prispievajú náklady, ktoré síce neponúkajú hlbokú literatúru, ale ponúkajú literatúru do kabelky. K dispozícii je množstvo obalov na knihy, ktoré sú trendy, ba niektoré

sú značkové a veľmi drahé. Ak by čítanie kníh nebolo v móde, nič z toho by podľa mňa neexistovalo. Nemám pocit, že by kníhkupectvá a antikvariáty zivali prázdnotou. Jediné, v čom vidím skutočný deficit, je hlad po kvalitnej literatúre. Lenže tá ani vo veľkom nevzniká, a tak sa nemôžeme čudovať.

Prijalabysiponukopolupracovať na filmovom scenári podľa tvojej knižnej predlohy?

Na scenári určite áno. Minimálne preto, aby som sa na vlastnej koži presvedčila, nakoľko sa dostávajú k slovu peniaze, a nakoľko názor a predstavy samotného autora.

Prázdniny sú tu čo nevidieť. Poradiš mladým, ako ich užiť, alebo to necháš na nich?

Prázdniny si treba vždy užiť tak, aby bolo na čo spomínať. ■

-MŠ-

-foto: súkromný album Zuzky Slaninky-

MÁJ- LÁSKY ČAS

Existuje krajší mesiac, ako je máj? Pre mňa určite nie. Slniečko pekne svieti každému do ksichtu a je teplo (ale nie príliš, len tak akurát). To najdôležitejšie ale je, že ľady sú roztopené - nielen vonku, ale aj v srdiečkach. V máji je všetko spárované. Párik včeličiek, párik motýlikov, aj vtáčiky lietajú vo dvojiciach, dve banánové šupky pohodene vedľa koša... Vzduch je nabitý feromónmi a láska by sa dala priam krájať.

Hovorí sa, že láska síce hreje, ale radiátor je radiátor. V máji by sme však mali radšej zapnúť klimatizáciu, aby u niektorých dvojíc nedošlo k prehriatiu a k následnému poškodeniu. Nie je dňa, kedy by som na gympli nenarazila na aspoň štyri zaľúbené dvojice. Ja viem, že vás to k sebe ťahá a že sa ľúbite, ale prosím vás, aspoň sa odpracte na kraj a nebráňte obyčajným nezaľúbeným študentom v premávke. Je mi totiž dosť nepríjemné, keď musím hodinu čakať, kým sa od seba odlepíte, aby som mohla pohodlne prejsť cez chodbu. Ďakujem za pochopenie.

Mesiac nahlúplych úsmevov – aj tak by sa dal

charakterizovať máj. Idete po ulici, spomeniete si na svoju lásku a začnete sa usmievať. Väčšinou si však ten úsmev uvedomíte, až keď vám ho opätuje bezdomovec s natrčenou dlaňou... Alebo iný prípad. Ide oproti vám úplne neskutočný/á chalan/baba a vy sa naňho/ňu začnete usmievať ako cvičenci na spartakiáde v šesťdesiatom siedmom. Jediné, čo si ten človek pomyslí, je: „Som špinavý? Mám niečo na zuboch, keď sa na mňa tak debilne usmieva?“

Je všeobecne známe, že muži a ženy majú rozdielne zmýšľanie, preto majú aj rozdielne názory na máj a všetko, čo s ním súvisí. My dievčatá berieme máj ako oslavu lásky a to dávame aj jasne najavo. Sme ochotné čakať už od 20.apríla pod čerešňou, aby nám ju niekto neobsadil. Veru, prvomájový bozk je tradícia a ani jedna z nás ju nechce porušiť. Chalani sa takými hlúpostami, ako je máj, vôbec nezaoberajú. Jediné, čo ich v máji trápi, je, že už nemusia nosiť spodky. A keď si v situácii, keď to robí každý (motýlik, včelička, muška) okrem teba, nezúfaj. Nie každý vie totiž lietať. ■

-Ema Kušnierová-

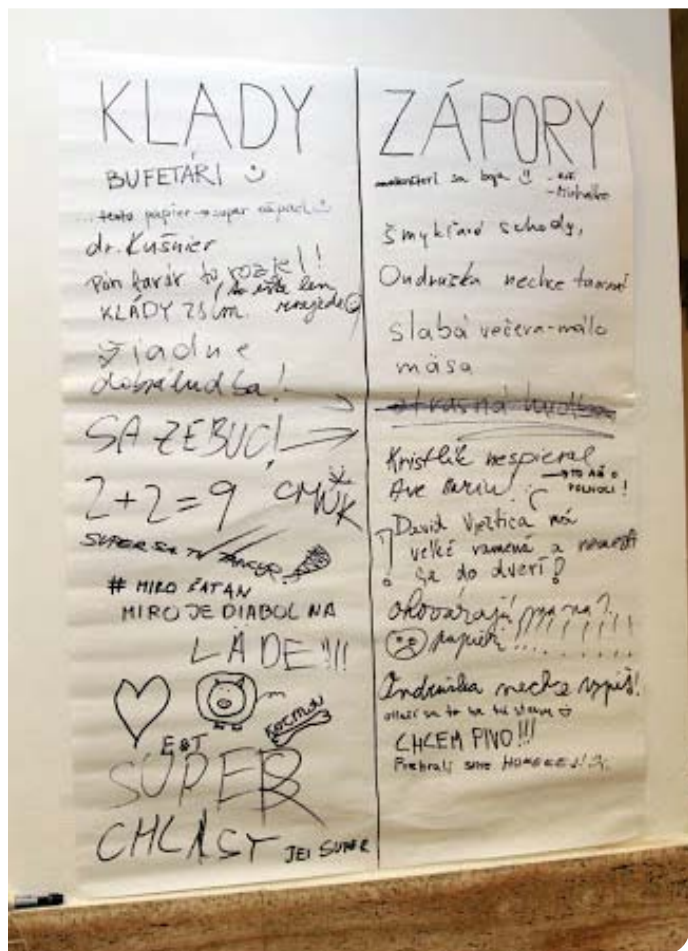
Plesali sme...

-Dana Hanková-
-foto: Barbora Schwarzová-

Otom, že aj gymláci sa vedia baviť, sme sa presvedčili aj tento rok. Náš tradičný majáles sa aj tento rok tešil z vysokej účasti, a tak o zábavu nebola núdza. Do tanca nám hrala skupina Baróni a tí, ktorým sa ani medzi kolami nechcelo odychovať, sa mohli vyskákať na súčasné vypalováky, čo si pre nás pripravila ŽŠR. O polnoci sa vyhlásila bohatá tombola, a tento rok sa karta obrátila. Niektorí študenti

počtom cien hravo konkurovali učiteľom. Nechýbala ani tradičná voľba kráľa a kráľovnej plesu, a aj keď kráľovná asi cestou do sály poblúdila, nakoniec všetko dobre dopadlo a tento rok od kráľa neutekla. Počas večera nechýbali ani tanečné vystúpenia gymplákov a ich tanečných skupín, a veruže bolo na čo pozerieť. Ale dosť bolo slov. Kto nezažil, nepochopí. Ale fotky si pozrieť môže. A ticho závidieť tiež! ■

Ema, na konci je rezeň!

Hasičský šport. Pre niekoho možno neznámy pojem, pre mňa však osem rokov tréningov, smiechu, víťazstiev, ale aj prehier.

Priviedol ma k tomu ocino

Bývam v malej dedinke, kde každý každého pozná, no nesťažujem sa. Dobrovoľný hasičský zbor je najsilnejšou organizáciou v dedine. Keď som bola malá, každé dieťa chcelo byť dobrovoľným hasičom, chodiť po súťažiach a nadrapovať sa s hadicami. Mňa k tomuto športu dovedol ocino, bol predseda zboru a všetok čas venoval príprave deciek na súťaže.

Keď som mala päť rokov, bola som sa po prvý raz pozrieť na hasičský tréning. Pamätám si to, akoby sa to stalo včera. Pýtala som sa vtedy ocina, kedy už konečne budem aj ja hasičkou. Povedal, že musím ešte veľa papať, lebo hasičky sú silné baby. Čakala som tri roky, kým som sa stala členkou tímu.

Katastrofálna prvá súťaž

Prišla prvá súťaž, a to vám môžem odprisahať, že to bola katastrofa. Osem malých sedem až osemročných dievčatiek sa trápilo so spájaním hadíc. Teraz už viem, že nikto neočakával veľkolepé výsledky, pretože sme boli malé. Po odštartovaní som sa rozutekala, ako som najlepšie vedela, a niesla som dve hadice, ktoré dokopy vážili toľko, čo ja. Pätnásť metrov som nejako odbehla a začala som spájať hadice. Snažila som sa, ale čo z toho, keď moja malá ruka neobčiahla celú hadicu? Ale aj to sa nakoniec podarilo a potom sme čakali, kým vystrekne voda. Dve sme ležali na tej hadici, aby sme ju udržali, pretože tlak bol silný. Muselo to vyzerat' veľmi smiešne. Hoci sme neboli prvé, zožali sme najväčší potlesk. Asi sme pôsobili milo. Teraz už na to síce spomínam so smiechom, ale viem, že som vtedy plakala. Kvôli neúspechu.

Áno, bolo to s nami ťažké

Odvtedy prešlo zopár rokov a v sieni slávy sa už blystia aj naše poháre. Veľa tréningov a veľa nervov nás stálo, kým sme sa začali umiestňovať na prvých priečkach všetkých súťaží. A hlavne, kým sa nás ostatné tímy začali báť. Na hasičskom sú najdôležitejší ľudia. Pokiaľ nie sú všetci v družstve kamaráti, je to o... o ničom. Vždy som sa snažila spolupracovať a každému vyhovieť, hoci to bolo ťažké. Som vďačná hlavne ľuďom, ktorí viedli tréningy. Viem, že to s nami bolo ťažké, pretože odvrávanie bolo súčasťou každého tréningu. Ale po každej hádke sme sa uzmierili a boli sme ešte viacej zapálení, než predtým. Alebo skôr, nech sme boli akokoľvek rozhádaní, nadávanie na rozhodcov nás spojilo :-).

O úspechoch a kačkách

Za najväčší úspech považujem víťazstvo Ligy mladých hasičov a minuloročné 4. miesto na krajskom kole v kategórii dorasteniek. Tam sme sa konečne stretli aj s inou konkurenciou, než z Bánovského okresu. Aj keď sme sa snažili, ten beh... S behom boli vždy problémy, všetky bežíme ako také malé kačičky. Môj beh sa nezlepšil, ani keď na mňa všetci kričali: „Ema! Na konci je rezeň!“ Na tej súťaži sme dali zo seba naozaj všetko a zároveň sme pochopili, že máme ešte čo robiť, aby sme sa vyrovnali ostatným. Ale teraz to už nie je ako predtým. Hlavne generačná výmena spôsobila, že tento rok sa nám, bohužiaľ, nepodarilo ani len dokončiť útok.

O pár rokov budem už aj ja (dúfam) hrdo nosiť hasičskú uniformu. Možno nie až tak preto, že by ma to bavilo, ale tá uniforma je naozaj pekná. ■

-Ema Kušnierová-
-foto: autorka-

Mojich šesť hlavných právd

Krátka príručka o tom, ako drogám neprepadnúť.

Priznám sa, rada by som napísala dojímavý príbeh o človeku, ktorý vyhral nad drogami. Ktorý skončil s touto ťažkou závislosťou a bol by príkladom. Žiaľ, takého nepoznám. Naopak. Denne stretávam ľudí, ktorí sa už viac nedokázali pozeráť na to, aký je k nim život krutý, a unikli do svojho vlastného, ktorý sa im zdal taký fantastický a fascinujúci, až pokým sa mozog neprebral z vplyvu halucinogénov a omamných látok. Neskôr sa z týchto ľudí stali trosky, čo boli ochotné urobiť naozaj čokoľvek len preto, aby sa do svojho omamného sveta vrátili. My sa snažme doňho nedostať.

1. NEDEMOLUJTE SVOJE ZÁKLADY (AKO MILEY)

Či sme mladí, či dospelí, určite sa v našom živote nájdú ľudia, čo sa snažia formovať nás. Postaviť nás na pevné základy. Pretože raz sa nám môžu zrútiť všetky múry aj strecha, no ak máme pevné základy, stále je tu šanca začať stavať znova. Možno celkom inú stavbu. Nedemolujme tak svoje základy (aj keď demolačné gule sú dnes moderné už aj v klipe Miley Cyrus) už len z toho dôvodu, že toho, kto nám ich pomáhal stavať, by sme tým určite sklamali. Mali by sme mu ukázať, že nebolo márne naučiť nás chodiť cestou života. Naučiť nás postaviť sa, aj keď sme miliónkrát spadli.

2. MILOVANÍ ZA TO, KTO NIE SME

Poznáš niekoho, ako si ty? Niekoho, kto vyzerá presne ako ty? Kto sa správa ako ty, má rovnaké vlastnosti a názory? Je to nemožné, lebo každý z nás je originál. Jedinečný a nenahraditeľný bez ohľadu na to, koľko chýb má. Chyby nás robia výnimočnými. Mám pocit, že mladí ľudia sa často túžia stať milovaní a obľúbení. Preto sa zbavujú svojej identity. Zrazu sú všetci rovnakí, a preto aby zapadli, neváhajú siahnuť po prvej cigarete a možno neskôr aj ku drogám. Akí sú to kamaráti, ak nás neberú takých, akí sme? Kašlime na dav. Aj keď sa nám často zdá, že všetci ostatní majú niečo lepšie ako my. Zďaleka to tak byť nemusí. Buďme sami sebou, radšej nenávidení za to, kto sme, ako milovaní za to, kto nie sme. Presne, ako by povedal Kurt Cobain.

3. RADŠEJ ZHORIEŤ AKO VYHASNÚŤ?

Možno máte pocit, že som nezvolila príliš správny citát. Jeho autor bol totiž závislý od heroínu, "vďaka" čomu zomrel mladý. Radšej zhorieť, ako vyhasnúť. Presne tak to chcel... Jeho citát som však zvolila cielene. Každý z nás má svoje idoly. A je podstatné uvedomiť si, že aj keď sa nám zdá, že sú úžasní a oveľa vyššie ako my, stále sú to ľudia, ktorí majú svoje chyby a chyby aj robia. Tiež nie sú dokonalí, lebo dokonalý človek neexistuje. Preto je zbytočné snažiť sa ich napodobňovať. Každý z nás vie odlišiť,

čo je dobré a čo zlé. Učili nás to od malička. V tomto prípade je to podobné. Ibaže odlišujme rôzne citáty a vety našich idolov, ktoré stoja za to, aby sme sa nad nimi zamysleli od ich chýb a prehreškov, na ktoré možno nie sú celkom hrdí. Dnes máme možnosť dostať sa k príbehom mnohých slávnych ľudí, a preto nie je zlé vziať si zo všetkého malé ponaučenie, veď netreba všetko skúšať na vlastnej koži.

4. PUSTI PARU!

Ľudia prepadajú drogám najmä v ťažkých životných situáciách. Nie sme z ocele. Každý z nás mal niekedy pocit, že už to ďalej nezvládne. To je normálne. Umenie zvládnuť takéto situácie je nestrácať nádej. Veriť. Veriť, že každá búrka raz prejde a vyjde slnko. Uvedomiť si, koľko ľudí už zvládlo podobnú situáciu ako vy. Nie ste o nič slabší! Najhoršie, čo môžete urobiť, je dusiť to v sebe. Nie je hanba vyrozprávať sa ►

niekomu alebo si poplakať. Stačí raz. Uľaví sa vám. Vypustíte paru. A neskôr ju môžete vypustiť aj tak, ako ste to pochopili pri prečítaní podnadpisu. Chodte sa odreagovať, zabaviť sa s priateľmi, na diskotéku, na koncert. Pustite paru! Raz za čas vám neuškodí, aj ak budete pod parou (samozrejme, pite s rozumom od 18 rokov). Nezabúdajte však, že problémy v alkohole neutopíte. No lepšie však raz sa opiť a ešte na druhý deň mať poriadnu opicu, ako raz zobrať tvrdú drogu a stať sa ihneď závislým.

5. ČONGO BONGO

„Viete ako... sklamal som sa v láske... v láske som sa sklamal.“

(feťák Dušan)

Je neuveriteľné, že video o feťákovi Dušanovi videlo už viac ako milión trisot tisíc Slovákov. Predpokladám, že ste jedným z nich, a tak sa nebudem obťažovať s vysvetľovaním, o aký výrok ide. Dúfam, že ľudia si aspoň uvedomili, že nechcú dopadnúť ako Dušan.

Láska za to nestojí. Pravá láska nie! Už stokrát som sa sklamala v láske a určite nie som jediná. Možno nič nedokáže človeka zabolieť ako to, keď sa sklame v láske, alebo to, keď niekoho stratí. Ale život ide ďalej, raz príde ten správny čas a správny človek. Preto netreba hneď pri prvom sklamaní prepadnúť drogám, lebo, povedzme si úprimne, kto sa zamiluje do drogovy závislej ľudskej trosky?

6. NA ROZLÚČKU

Keďže som vás už zmiatla názvom článkom s mierne kresťanským podtónom, poviem už iba pár kazateľských slov na záver. Nezáleží na tom či veríte v Boha, Jahveho alebo hocikoho iného, nikto nám nedal život len tak, aby sme ho premárnili. Preto žime podľa svojho svedomia tak, aby sme sa v posledný deň svojho života nemuseli trápiť. Aby sme s úsmevom na tvári spomínali na pekné okamihy, bozky, objatia a zážitky, ktoré boli krásne aj bez pridania metanfetamínu a iných látok. ■ -Romana Hlobeňová-

If you're going to big town Trenčín...

O tom, ako Ross a Rachel... O tom, ako sa dá blúdiť v Trenčíne, o pekných babách z redakčných rád školských časopisov a o šťastí v nešťastí.

Začínalo to ako príjemné júnové ráno. S príjemným vánkom na perách, bez hnusného a dotieravého tepla. Vaša závišť, naša spokojnosť... no a čo, že vy ste museli pochodovať do školy a márnit život v nej, kým ja nie? Ako sa zvykne hovoriť: váš problém. A ešte si dovoľím parafrázu: vari som si deň voľna nezaslúžil? Ale nie, teraz vážne. Človek si vraví, aká je tá novinárska brandž z času na čas o ničom. Roboty ako na kostole – vykúzlil článok, zohnať fotky, uzemniť šéfredaktorku (naša drahá Ema vie svoje), dať celé číslo dokopy a pomaličky pripravovať nové. Fuj, však je to práce a práce... iba som to dopísal a už sa mi ani pokračovať nechce. Plat radšej nespomínam, aby si ma vedenie zase nezačalo detailnejšie všímať. A o Pulitzerovej cene môžeme zatiaľ iba snívať! No nie sme my chúdence? Či už je to tak, alebo onak, novinársky flek vie priniesť aj pozitíva (keď chce). A preto sa opätovne vraciame ku dňu, kedy ste šli dobrovoľne drať mozgy o lavice, kým „Dream team“ časopisu SOS si šiel vyhodit' z kopýtka rovno na bulváre Trenčína. A že ako štýlovo... !

Šiesty zmysel – žiadny zmysel

18. jún 2014, 8:15 SEČ, autobusová stanica v B(an)ánovciach. Teplota piva kolíše okolo 17,5 °C v

tieni. Dream team sa schádza v zložení: cisárovná a vrchný jedloznalec Ema, ja + moje druhé ja + Irena, už temer exkolega Tomáš B., šéfgrafik Domčo Mokry a PR manažér Majka Škultétyová. Stojíme, čakáme na autobus. Ema nás presviedča, že autobus do zasľúbeného mesta odchádza z dvanástky. Za túto hlášku si vyslúžila dve nemiestne poznámky a

opovržlivý smiech. Hrebienky nám spadli v momente, keď sa ukázalo, že mala pravdu. Stúpol jej adrenalín, bleskovo rozdávala svoj samolúbny úsmev na všetky svetové strany. Cesta tam je internou záležitosťou nás vyvolených (zložili sme prísahu mlčanlivosti). Ale rozpoviem vám, čo sa stalo po „vylodení“. Nič nie je motivujúcejšie ako zistenie, že aj v Trenčíne sa dá stratiť. Nik z Dream teamu sa neobťažoval prečítať si pozvánku až do konca, čo by nebolo také zlé... keby sme aspoň vedeli, kam ideme. A keďže sme nevedeli, trvalo, kým sme to zistili. A keď sme už aj zistili, opäť trvalo, kým sme vedeli, kde to je.

I tak sme sa ocitli v nepríjemnej situácii – s betónovou istotou si nikto netrúfal trafiť Pod Sokolice. Čo nám iné zostalo, ako spoľahnúť sa na rady domorodcov... Pre nadšencov: skúste si zahrať dobrodružnú hru na motívy skutočnej udalosti uprostred Trenčína. Stačia vám dvaja náhodne oslovení okoloidúci, GPS v mobile a polhodinka voľného času. Je to skvelá zábavka na nedeľné dopoludnie. A víťaz získa zlatého bludišťa!

Hviezdy konečne dorazili

Pod Sokolice je pľac veľký asi ako Bratislava, ale úplne menší. Nie je tam dokopy nič, čo by stálo za zmienku (skoro ako za Humenným), až na lacné nízkoenergetické byty. Dream team verejne predviedol svoj kumšt orientačného zmyslu a s citeľným meškaním sme, chvalabohu, dorazili na miesto. Bola ním akási ošumelá stredná odborná škola na konci galaxie. Prebili sme sa ňou až do priestorov krajského centra voľného času, no čoskoro po vstupe do inkriminovanej miestnosti sme sa ocitli v krížovej paľbe znudených pohľadov dobre udržiavaných dievčat (až mi zaštrngotali kľúče vo vrecku). Potom nás schladil obohratý novinársky hlas replikou: „Ale my sme už začali!“ Ema zvrátila obočie až na podlahu. Začať bez nás? Čo sú to za móresy?! A čo to je za budzogaňa, čo si dovoľí výpravu smelých Bánovčanov takto z fleku odpáľkovať? Tá „spravodajská“ poznámka vyšla z úst Michala Bujnu, alias dvorného reportéra TV Narkóza Markíza. Sedel za vrchstolom, pričom ho obklopovali Jana Paulínová (Oddelenie komunikácie a medzinárodných vzťahov TSK) a jej parťáčka Vlasta Henčelová. Slovom, striedma porotcovská trojka...

Neocenení?!

Vo chvíli nášho (už očividne) neočakávaného príchodu bolo dianie v miestnosti v plnom prúde. V zasadačke boli neprakticky rozhodené voľné stoličky, tak sme sa museli rozdeliť. Ja s Emou som sa usalašil čo najbližšie k jedlu (šéfredaktorka totiž rázi filozofiu: jedlo – základ života) a naša PR manažérka sa vyskytovala blízko nás. Chalani prešli na druhý koniec miestnosti. Zrazu sa zhmotnilo ticho, bolo počuť len Emin prázdny žalúdok (neraňajkovala). Porota bola znenazdajky na nohách a šla rozdávať ceny. Hm, rovno bez okolov vhupli do oficiálnej časti. Výborné! Začali motivačne – od prvého miesta. Víťazom sa stal Rozhl'ad – vlajková loď gymnazistov z Považskej Bystrice. Mimochodom, ich šéfová... ach, radšej som ticho, lebo ma tá moja zabije. Samozrejme, Ema víťazom netlieskala. Druhé miesto obsadila Cellula, ej kej ej, výkladná skriňa Strednej zdravotníckej školy z Trenčína. Musím podotknúť, že tento časopis mal rýdzo ženské zastúpenie. Ema ani tentoraz netlieskala. Tretie miesto získali... vraj dáki Bánovčania. Zdvihol som hlavu a zavetрил problém. Majka Škultétyová hlesne: „To sme my!“ Ale márna snaha, tretie miesto získal Spektrum, za ktorým stojí priemyslovka. Emou citeľne šklblo. Už som sa zľakol, či sa v nej neozýva epilepsia. Tomáš aj Dominik boli rovnako prekvapení. PR manažérka neskrývala rozhorčenie. Takže sme sem nakoniec zbytočne previezli prachy, aby sme sa dívali na akúsi maškarádu bez ladu a skladu?!

Záchranné koleso

Vyzeralo to zle. Ba horšie ako zle. Odísť domov bez umiestnenia? S prázdnyimi rukami? Bez pohára? ►

To akože fakt? Tam už končila všetka sranda. Črtala sa hanba na tri zimy. Nový tím, zarezávajúci už od septembra ako súkolesie fretiek sa vráti do gymnázia, do gymnázia toho ironika, toho literáta, bez umiestnenia!! A každý sa bude pýtať, kde sa stala chyba... boli to krušné chvíle. A tu zrazu naše životy a ich zmysel zachránila porotkyňa Janka Paulínyová (Boh ju za to ochraňuj!). Porota sa totiž rozhodla udeliť nie jedno, ale DVE tretie miesta a vy môžete veru hádať, komuže sa ušlo to druhé. No jasné, že nám! Komu inému?! Ach, tá bežárska porota, zaiste nás chcela takto vytrestať za neskorý príchod a my sme na túto hru skočili. Ale aspoň sa dostavil zaslúžený pocit radosti. Manažér nášho SOSáčika dokonca zariadila, aby sme neodišli domov iba s papierom. Vybavila, aby nám dodatočne dali „ukuvať“ slávnostný pohár. Aby tá vitrína na hornej chodbe nebola poloprázdne trápna (alebo trápne poloprázdna). A možno v tom bol iný figeľ (s malým f). Rozmýšľajte: veď v čom by sme potom zapíjali tento vytúžený úspech?

Rady do života

Po odbavení ankety „víťazi a porazení“ vyletelo pár vtáčikov a padli prvé rozhovory pre médiá. Po nich sa následne rozprúdila debata typu „čo-prečo-ako“. Mišo Bujna kecal niečo o žurnalistike, ktorá má predávať (podobne ako minulý rok). Ešteže som v tom momente žul, však ma už napínalo od hladu. S Emou sme sa spoločne pustili do tácky plnej obložených chlebičkov. K ušiam mi doliehali zlomky

z Bujnovej reči. Štúdáci sa chcú v časopise vidieť, učiteľov tam nepchajte, časopis musí zaujať... áno, áno. Čudné bolo, že Ema sa sem-tam zatriasla od nervozity. Stále sa nezmierila s faktom, že sa delíme o bronz s priemyslovcou. S tou, ktorú na Pere totálne sprdli. Galantne (tvrdý eufemizmus) som ju musel uvádzať do reality, aby niečo náhodou nerozbila (napr. tú tácku). Podchvíľou sme sa smiali v kúte nad otrepaným vtípom, kým pán Bujna vysvetľoval okoliu, že grafika (a najmä fotka) je dôležitý element novinárčiny. Takpovediac „musí rozprávať“! Tie vaše hovoria? Ak nie, zle ste si ich vychovali. Naše sú tiež poväčšine nemé. Ale sľubujeme, že popracujeme na upgrade verzii. Možnože ešte v tomto storočí...

Robíme to z lásky k...

Nie je nič lepšie, ako masírovať si ego kolektívnym úspechom. Dream team svojim fanúšikom pripomína, že je síce neziskovou organizáciou, ale žiadnym finančným darom nepohrdne (a potravou už deto). Hoc' sa temer periodicky a verejne snažíme odbavovať na týchto stranách (vyznanie sebalásky), robíme to zadarmo a s plným nasadením vlastného voľného času. Nepredávame náš výtvar študentom ako konkurencia, ani nemáme silného sponzora. Máme iba dve ruky, pero a vás. Tak si to, prosím, vážte... nebudeme tu totiž večne. My iba vyčkáme, kým nám neodletí náš chartrový let na Maledívy. Dúfam, že som vás neranil. Adios! ■

-Miroslav Igaz-
-foto: organizátori-

Aj naši redaktori maturovali

Ako? Jedenásť jednotiek a dve dvojky. Stačilo nakloniť si šťastenu, učiteľov alebo učebnice. Ideálne všetko naraz :-)

*Junior redaktori Školského servisu a redaktori nášho SOS zároveň sú veľmi šikovní. Všetci traja počas štúdia získali v celoštátnych novinárskych súťažiach viackrát prvé ocenené miesta. No tento rok sa odmlčali. Darmo som im nadávala do takých a onakých, do lenivých, nezabralo to. Vyhovárali sa, že maturujú, že prijímačky, veď to poznáte. Nenaliehala som príliš, no povedala som si: počkajte, veď ja zistím, či ste naozaj dreli. A prišla chvíľa pravdy. Už majú po tom. Pekne do radu som sa ich opýtala, ako bolo. Odpovedala **Erika Hanková, Tomáš Belobrad a Dominik Holíček.***

A teraz pozrime, ako to všetko dopadlo.

1. Tak, a je po tom. Verím, že ste to zvládli pekne a bez následkov. Aké boli známky? Zobrali ste si aj piaty premet?

Erika: Mala som za jedna, ale nepovinný dejepis som nakoniec vypustila. Myslela som, že ho budem potrebovať na školu, ale pôvodné plány sa zmenili.

Tomáš: Doteraz neviem, ako je to možné, ale podarilo sa mi to na samé jednotky. Piaty predmet som si nevyberal, bohato mi stačili moje štyri.

Dominik: Tri jednotky, dve dvojky. Mojm piatym predmetom bola nemčina a dal som si ju, pretože inak by som sa neprinútil ju učiť.

2. Bol akademický týždeň riadna zberačka? Predpokladám, že prvé otázky ste iste vedeli, ale čo posledné, stihli ste aj tie?

Erika: Cez akademický som zarezávala na brigáde, občas večer som sa pozrela aj do kníh, ale skôr výnimočne. Na človeka sa za tie štyri roky čosi nalepí. Aj keď si myslí, že to zabudol, ono sa to v správny čas v tej hlave objaví :-).

Tomáš: Všetkého veľa škodí, a tak som to so študovaním cez akademický príliš nepreháňal. Predsa len sa za celých tých osem rokov na mňa muselo čosi nalepiť. Venoval som sa hlavne dejepisu, niektoré iné predmety som si len krátko mrkol pred skúškou.

Dominik: Ja som šiel od konca, takže som vedel len tie posledné :-).

3. Čoho ste sa najviac báli? Mali ste pri ťahaní otázok aj kúsok šťastia? Ťahali ste ľavou či pravou?

Erika: Ja som mala najväčší rešpekt z matematiky, nakoniec som si celkom dobre potiahla. Všade som si potiahla super otázky. Ráno pred slovenčinou hovorím priateľovi, že si vyťahnem Mňačka a jeho Ako chutí moc, ale že aj Kolíska by nebola zlá. A aj tak bolo.

Tomáš: Že nebudem vedieť nič povedať, samozrejme. Šťastia som mal viac než dost, idem si ešte rýchlo podať žreb do lotérie, pokiaľ stojí pri mne :). Ťahal som dominantnou - ľavou rukou a nesklamala.

Dominik: Nemčiny, ale paradoxne to bola najpohodovejšia a jedna z najľahších maturít. Šťastia som nemal, ale nie je dôležité mať šťastie, ale byť pripravený. Ťahal som pravou.

4. Naháňala vám skúška strach? A čo maturitná komisia, „nevrtala“ do vás?

Erika: Aj samej mi to bolo divné, ale nervózna som nebola. Možno trochu pocit, že som všetko zabudla, ale ten počas prípravy prešiel. Komisia bola zlatá, nemôžem na ňu povedať krivého slova.

Tomáš: Potom, ako si človek vyberie otázku, už na strach nemá príliš veľa času. Ak aj rovno nič nevie,

počas dvadsaťminútovej prípravy s prekvapením zistí, čo všetko dokáže pamäť ukázať.

Dominik: Mal som trému ako každý, víťali len na slovenčine, ale aspoň som sa dozvedel, že Ondrej Koreň mal na líci jazvu. A, áno, je to dôležité.

5. Cez akademický ste išli podľa harmonogramu, alebo ste poslúchali, čo vám telo diktovalo?

Erika: Nemala som harmonogram, učenie na maturitu bolo skôr výnimkou. Dala som si jeden riadny deň, kedy som si prešla literatúru, ale to ma bavilo. Po nociach som počítala matematiku, ale aj od toho som postupne upustila. Držala som sa pozitívneho myslenia a verila, že mi pritiahne pozitívne veci. Stalo sa.

Tomáš: Človeku sa najlepšie spí, keď má najviac povinností. Nechával som všetkému voľný priebeh.

6. Ako to oslávite? Čakáte aj nejaký dar?

Erika: Oslavovať veľmi nie je čo, podľa mňa je maturita to najmenej, čo nás v živote čaká. Ale dostala som jahody a mango, lepšie darčeky si neviem predstaviť.

Tomáš: Zastaviť sa s ostatnými na pivo a potom do kina, najideálnejšia oslava. Najväčším darom mi je teraz sloboda :).

Dominik: Za to, že som zmaturoval, som dostal operáciu očí, takže to oslávim, až keď budem vidieť.

7. Teraz hor sa do učenia, čakajú vás prijímačky. Kam to bude? Alebo je už niekto prijatý?

Erika: Prijímačky mám za sebou a som prijatá na Fakultu športových štúdií Masarykovej univerzity.

Tomáš: Prijímačky už mám všetky za sebou, prijali ma na Fakultu sociálnych štúdií Masarykovej univerzity, dvojodbor politológia a bezpečnostné a strategické štúdiá.

Dominik: Už ma prijali na Podnikateľskú fakultu Vysokého učení technického v Brne, odbor ekonómia a procesný manažment. Ešte ma čakajú prijímačky na čínštinu na Komenského.

8. Posledná otázka a choďte sa vyspať. Čo odkazujete tým, čo ich to čaká? Ale nestraňte, aby nám nezutekali.

Erika: Nenechávajte si všetko na akademický, keď sa do kníh pozriete raz za týždeň na hodinku už teraz, cez akademický budete váľať šunky. Stačí dávať pozor v škole, počúvať učiteľov a naučiť sa chápať súvislosti. Nestresujte, nejde o život :-).

Tomáš: Nakloniť si šťastenu, učiteľov alebo učebnice. Ideálne všetko naraz :).

Dominik: Dajte si ako piaty predmet nemčinu, potom vám všetky ostatné predmety prídu ako hračka. A pri maturite aj tá nemčina. ■

-MŠ-

-foto: súkromné albumy-

Mata Hari

Žena, ktorú svet pozná ako najgeniálnejšiu špiónku prvej svetovej vojny. Žena, ktorá nikdy neprejavila slabosť. Milovala flirt a keďže bola krásna a zaujímavá, o mužov núdzu nemala. Mala len jednu slabosť. Túžila po luxuse a peniazoch a bola pre ne ochotná urobiť čokoľvek. Klamala, vymýšľala si, pretože sa hanbila za to, že je len obyčajná, nie príliš bohaté holandské dievča. Mata Hari, vlastným menom Margaretha Zelleová.

Dôstojník z holandskej východnej Indie hľadá dievča za účelom neskoršej svadby, tak znel inzerát, ktorý Margharete zmenil život. S Rudolphom MacLeodom mala syna, neskôr aj dcéru. Žili v Indii na ostrove Jáva, kde sa začali manželské problémy. Margaretha bola o dvadsať rokov mladšia, krásna a pôvabná žena. No úprimne, keby som ja bola jej manželom, žiarlim tiež. Po záhadnej smrti syna sa rozviedla a zostala úplne bez peňazí. Iné ženy by možno celé dni preplakali, ale ona nie. Ona sa chcela napiť z atmosféry Paríža. Za posledné peniaze si kúpila lístok. Bola krásna a to aj využila pri zháňaní finančných prostriedkov, keď nahá pózovala maliarom.

Bola rada stredobodom pozornosti, hlavne tej mužskej, tak si začala vymýšľať príbeh o tom, že je jávska kňažná, ktorá od malička študovala tanec.

Tak vzniklo aj meno Mata Hari, čo znamená svetlo dňa. Jej tanec vlastne nebol tanec. Neboli v ňom nejaké ťažké tanečné prvky. Celý tanec bol o zväzani, flirtu a erotike. No vlastne, celá pointa bola v tom, že tancovala nahá. Bola slávna, každý muž po nej túžil, precestovala pol Európy, viedla nákladný život, plný luxusných šiat a šperkov.

Všetko by bolo skvelé, keby... keby nezačala 1. svetová vojna a pracovných ponúk bolo čoraz menej. Mata Hari ale ani napriek vojne neprestala cestovať. A práve táto skutočnosť, že mohla voľne cestovať z krajiny do krajiny, zaujala niekoľko jej milencov. Dostala ponuku od Nemcov pracovať ako špiónka. Niektoré zdroje tvrdia, že odmietla, iné zas, že ponuku prijala a stala sa vyzvedačkou H-21. Nikto nevie, ako to v skutočnosti bolo. Neskôr ju oslovili Francúzi a ich ponuku prijala. Francúzi ju však od začiatku podozrievali ako nemeckú špiónku. Bola v nesprávnom čase na nesprávnom mieste a nakoniec ju zo zrady a špionáže pre Nemcov aj usvedčili. Odsúdili ju na trest smrti zastrelením.

Stála hrdo a vzpriamene, hoci to boli posledné sekundy jej života. Nebála sa dokonca ani vlastnej smrti. Z dvanástich výstrelov jej srdce zasiahol len jeden. Jej príbeh končí pádom mŕtveho tela na zem.

-Ema Kušnierová-

Zbohom ostávajúce, v zdraví prežívajte...

Ešte za mnou po maturite učiteľia nestihli ani dvere zabuchnúť a už za mnou trielila naša Majka. Viete, tá s vrtulou v zadku. Vraj mám niečo napísať. Zhrnúť, zhodnotiť. Joooj, čo už len ja budem písať o mojich štyroch rokoch. Tí, ktorí ma poznajú, vedia. Tí, ktorí nie... Za tie štyri roky ste buď niečo postrehli, alebo žijete šťastný život aj bez toho. No možno má Majka pravdu, možno by sa nejaká bodka zišla.

Začalo to tu, v SOS. Prvé pokusy o články, potom prvé články, viac článkov, poviedok a esejí, ktoré síce hladné deti v Somálsku nenakrmia, ale aspoň som mala po večeroch o zábavu postarané. Potom prišli súťaže, diplomy, chvíľkové šéfredaktorovanie. A potom nervy. A nové koničky...

Gymnázium a moje hodnotenie? Jednotka. A aj hviezdičku dám! Štyri roky dovolenka za štátne, k tomu nejakí tí priatelia, super učiteľia, nové veci v hlave, nové navštívené miesta, nové zážitky.

Nestážujem si. Myslím si, že náš Jankov domček je super. Aj učiteľia vás naučia, len ich musíte nechať. A občas počúvať – to sa tiež zide.

A čo sa ešte zide vedieť?

1. Karma funguje. Niekedy vo štvrtom ročníku na občianskej budete preberať svetové náboženstvá. Nie podrobne, len tak preletíte. Budhizmus a karma. Nie karma ako osud, ale karma ako príčina a následok. Nie som budhistka, dokonca ani kresťanka či moslimka. Ale niečo na tom bude. V skratke – dobro prináša dobro, zlo prináša zlo. Päťsto ľudí je mrte málo, tu vám nikto nič nedaruje. Netreba mať sklopené uši a splynúť s davom. Naopak, choďte si svoje – ale slušne a pokorne.

2. Možno to vyznie bifľošsky, ale net'ahákujte. Paradoxne, na toto som prišla až v poslednom ročníku. Priznávam, občas sa nejaký ťaháčik našiel, ale nebolo to nič pravidelné ani nič hrozné. Až na konci som

sa rozhodla vyložiť všetky karty na stôl. Nechcelo sa mi, nedalo sa mi, nešlo mi to – skrátka, nenaučila som sa. Tak som sa aspoň podpísala a s čistým svedomím odovzdala čistý papier, pričom som bola rozhodnutá, že sa to čo najskôr doučím. Čudovali by ste sa, ako učitelia prijímú podobný krok. Občas sa oplatí nehrať na hrdinov a ukázať pravú tvár. Dnes sa to cení...

3. Toto sa asi viacerým učiteľom bude ťažko čítať, ale o výške sa rozhodujte sami. Rozhodnite sa pre to, čo vás baví. **Robte to, čo vás baví.** Ja viem, že sú dnes najžiadanejšie IT a technické odbory, popri-

pade medicína. Prvé dve sú pre mňa španielska dedina, na tretie nemám povahu. Možno niektorí učitelia čakajú, že pôjdete študovať jadrovú fyziku alebo niečo veľmi podobné, a nakoniec skončíte (ako ja) na Fakulte športových štúdií. Viem, že chcú pre nás to najlepšie, ale na niektoré veci musíme prísť sami. Keby som brala do úvahy priemernú dĺžku života žien, už som v štvrtine. Naozaj to letí. Nie je čas strácať čas vecami, ktoré ma nenapĺňajú. A teraz sa určite niektorí pousmiali a pomysleli si, že som naviň snílek. SOM! Ale takým patrí svet... :-) ■

-Erika Hanková-

SÚŤAŽILI SME

Olympiáda z dejepisu, krajské kolo:

- 3. miesto: Miroslav Igaz, 3.B

Matboj, celoštátne kolo:

- 10. miesto (zo 63) v kategórii juniori: Marek Borik, 1.A, Michal Bošanský, 2.A, Ján Mlynek, 2.B, Lukáš Baláž, tercia, Milan Pokrývka, 1.A,
- 8. miesto (z 51) v kategórii seniori: Filip Pokrývka, 4.C, Ján Štefkovič, 4.B, Erik Guniš, 3.A, Michal Orliček, 3.B

Olympiáda z informatiky, celoštátne kolo:

- 10. miesto: Filip Pokrývka, 4.C,
- 11. miesto: Michal Korbela, oktáva

Dejepisná súťaž gymnazistov, krajské kolo:

- 1. miesto: Ivana Mišáková, 4.A, Dominika Valachová, 3.A, Dávid Vještica, 3.A - postup do medzinárodného kola

Celoštátna súťaž programátorov: dvojčlenné tímy:

- 1. miesto: Michal Korbela, Filip Pokrývka

Súťaž mladých zdravotníkov, územné kolo:

- 1. miesto a 2. miesto a postup do celoštátneho kola

Súťažili: Dominika Valachová, 3.A, Nikola Slobodová, septima, Karin Koková, 1.C, Eva Krčová, 1.C, Michaela Mináriková, 1.B, Jana Števková, 3.B, Andrea Bajzíkova, 3.B, Ema Kušnierová, 2.A, Aneta Kušnierová, 2.A, Terézia Ládiová, 2.A.

Literárny Kežmarok, celoštátna literárna súťaž:

- Čestné uznanie: Miroslav Igaz, 3.B

Štúrov a Dubčekov rétorický Uhrovec, krajské kolo:

- 1. miesto v 2. kategórii: Petronela Hrabošová, kvarta, postup do celoštátneho kola,
- 2. miesto v 3. kategórii: Ema Kušnierová, 2.A, postup do celoštátneho kola

Štúrov Zvolen, celoštátne kolo súťaže v rétorike:

- Cena Podpolianskeho osvetového strediska: Ema Kušnierová

Štúrovo pero, celoštátna súťaž školských časopisov

- SOS: Cena Markízy 3. stupňa

Krajská súťaž stredoškolských časopisov

- SOS: 3. miesto

z dejepisnej súťaže v Trenčíne

-foto: súkromný album-

Vyšumená

Drahá Vyšumená,

Tento rok som sa príliš nesnažila a to sa odzrkadlilo aj na mojom vysvedčení. Ku koncu roka sa mi už nepodarilo známky zachrániť a teraz neviem, ako to mám povedať rodičom. Bojím sa, že dostanem világoš. Mám 4 z matematiky, z chémie a biológie, prosím pomôž.

Katka

Milá Katka,

Skús im vysvetliť, že známky nie sú všetko. Alebo povedz, že napríklad matematiku by si aj vedela, ale potom tam nejaký génius pridal písmenka a to už je na teba príliš. Z chémie si pamätaj dva vzorce: CH_3OH a $\text{C}_2\text{H}_5\text{OH}$. A dôležitý rozdiel medzi nimi. Rodičom povedz, že tebe viacej k životu netreba, určite ťa pochvália. A čo sa týka biológie, skrátka im povedz, že biológia je život a život nie je jednoduchý.

Hlody

Prof.: Môžeš mi napísať pár teplých slov o škole?

Žiak: O škole? Jedine bufet a radiátor.

Prof.: Ľuboš, ty si sa prihlásil na seminár z chémie?

Ľuboš: Áno.

Prof.: Tak sa odhlás!

Prof.: Veronika, čo sa deje?

Veronika: Mám šoky z Andreja..

Prof.: Aj ty?

Prof.: Čo sa ti stalo s rukou?

Žiak: Praskol mi v nej pohár.

Prof.: A isto to bol pohár s mliekom, že?

Prof.: Vymenuj minerálne pramene na Slovensku.

Žiak: Budiš, Fatra, Santovka, Demänovka.

Prof.: Čo je to echolokácia?

Žiak: Podľa toho žraloky určujú svetové strany.

Prof.: No povedz to, povedz!

Žiak: Nepoviem. Minule som to povedal a ste ma zničili...

Prof.: A tento vzorec rozpíšem. Nemusím. To len na odplašenie nepriateľa.

Prof.: Porozmýšľajte, ako by sa dal využiť otvarák?

Žiak: Sexuálna pomôcka.

Prof.: Hm, aj to by sa dalo.

Prof.: Kam by ste zaradili romány pre ženy?

Žiak: Medzi fantastickú literatúru.

Prof.: Ty si gule váľaš alebo aj robíš tie cvičenia?

Bébé kiškiš

-Marianna Kšiňanová-

Kvap... Kvap... Kvap... Kvapôčky dažďa sa kotúľajú po okennom skle. Moje telo ovládla chrípka, ktorá sa ma nechce pustiť. Sú prázdniny a ja si musím dobrovoľne nasilu vychutnávať mäkkosť postele. Aj keď ma to ťahá von. Našťastie tu mám svoju záchranu. Volá sa Dávid. A je to môj najlepší priateľ. Nie, nechodíme spolu! Dávid je večný optimista. Niekedy mi to lezie na nervy. Momentálne si spieva operným hlasom: „Dáždik malinký. Jarararááá. Vonku prší, ale ja som schovaný! Bébé, kiškiš.“ No nie je úžasný? Otvorí skriňu a uzemní ho kôpka oblečenia. Ešte som si ju nestihla upratať. Vtom vytiahne nohavice z hrbý, ktorá sa naňho zosypala. „Hej! Obleč si ich,“ povie mi. Poslúchnem. Pri obliekaní sa skoro zadusím kašľom. Dávid pristúpi bližšie a pleskne ma po chrbte. Kedy pochopí, že to nefunguje?! „Hm. Fajn rit,“ zahlási, keď sa konečne napracem do gati o číslo menších. Hodí mi bielu blúzku s kravatou. „A ešte toto, slečna nebezpečná,“ šibalsky sa usmeje. Vyzerám ako v uniforme. „Wehėj, úplne ťa žeriem!“ Aj pre toto ho mám rada. Povie mi pravdu, aj keď je krutá. Nechlácholí ma slovami typu: neboj, iba sa sprali, po chvíľke sa natiahnu. Jeho zmysluplná veta by skôr vypovedala o veľkosti mojich stehien a bokov. Ja mu pomáham pri nakupovaní. Raz som mu vybrala takú košeľu, že sa za ním baby otáčali. Skoro som sa prichytila pri tom, ako žiarlim. Opäť

som zakašľala. „Ty na mňa stále kašleš!“ posnažil sa o vtipnú poznámku, keď mu zrazu zabešla čokoláda. Čokoládu on zbožňuje. „Nekašli na mňa, ešte budem chorá,“ zasmiala som sa a vrátila som mu buchát. Vďaka jeho povahe sa smežeme veľa. Dlhým a úprimným smiechom. Viete, aká je jeho teória, keď ma bolí koleno? To nič, veď rastie. Obaja si radi čítame. On po každej vete musí utrúsiť nejakú pripomienku. Hentá je striga! To takto skončí? To je trubka, tá truhlica je v mori! Prečo musí tak škriekať? Každá poznámka naviac znamenala, že je na dobrej ceste vziať do rúk rozbušku a stlačiť ju. Potom sa ozývajú už len moje hlasivky v takých decibeloch, že by ste to nechceli zažiť. Naše „väznice“ sú od seba ďalej, preto si esemeskujeme. Otvorím SMS a čítam: Náš nový matikár vyzerá ako mrkva. A jeho vlasy sú ako vňať, zelené. Občas mu píšem úlohy. Aj on mne. Ja jemu väčšinou básničky a sloh. Už som aj vyhrala literárnu súťaž pod iným menom. Naučila som ho snowboardovať. Najskôr vyzeral ako vreco zemiakov. Gravitáciu netreba podceňovať, no časom sa to zlepšilo. Od takého profesionálneho učiteľa, ako som ja, sa nedá nič iné očakávať. „Haló! Nepočúvaš ma!“ Dávid stojí oproti mne. „Ale počúvam,“ bránim sa. „Nie, nepočúvaš. Čo som povedal teraz? Hm? Haha, nevieš! Pýtal som sa, či si zahráme karty...“ ■

Rovnako ako ja

-Erika Hanková-

Na dedine vedú všetky cesty do krčmy. Aj my dvaja sme sa tam stretávali. Bol to typický zafajčený pajzel, ktorý si pamätal ešte prvomájové sprievody starej mamy. Okrem iných aj ten, keď všetci pochodovali pod černobyľským mrakom. Ten, pri ktorom veľa nechýbalo a pršal by svetielkujúci dážď. Ty si býval na jednom konci dediny a ja na druhom. Ľudia často hovorili, že som tvojou vernou kópiou. Bola som vďaka našim takmer identickým hnedým očiam, ktorými sme naružovo vnímali okolitý svet. Mala som rada i naše rovnako krivé malíčky. Vyzerali, akoby boli trikrát zlomené, no my sme obaja vedeli, že ich také máme od narodenia. A či sme si ich zlomili ešte predtým, než sme prvýkrát zakričali pôrodnej babe priamo do tváre? Ktovie. Aj napriek tomu, že krčma bola naším záchytným bodom a pre väčšinu obyvateľov alfou i omegou, ty si ma ta nikdy nevzal. Nemal si rád cigarety. Rovnako ako ja. Vždy si mi dal pusku na líce, vzal ma za ruku a za-

viedol k tebe domov. Pamätám si na ten bordel na dvore, ktorý sa ti nikdy nechcelo upratať. Patril k tebe. Rovnako ako ja. Milovala som tvoju lásku ku mne a ty si miloval moju lásku k tebe. Nebola to tá taká, akou sa dnes ľúbia dospeli. Tá naša bola taká... Skutočná. Stretávali sme sa polceste, vraj aby som to nemala ďalej. Rovnako ako ja ko. Ale to bolo dávno. Dnes už chodím iba ja za tebou. Nič iné mi nezostáva. Nechal si ma tu. Viem, že si to neurobil úmyselne. Dnes ti už nevádi, že musím prejsť sama ešte oveľa ďalej, ako si býval aj s tvojím bordelom na dvore. Nič iné ti nezostáva. Aj ostatní ta chodia, no nie za tebou. Tí ostatní vždy vysedávajú na lavičkách a spomínajú, smútia. Ja nemám rada lavičky. Sedím na okraji tvojho hrobu. Mám vtedy pocit, že som ti bližšie. No nesmútim, pretože si nemal rád slzy a smútok. Rovnako ako ja. Je to už dlho, no stále mi to chýba. To slovo, po ktorom nikdy nezostalo ticho. „Dedko?“

Jašteričky

-Dana Hanková-

Sedela som na skalke a chrbát mi vyhrievalo slnko. Pozorovala som skalné ružičky a Ninu šplhajúcu sa popri nich ku mne. Fučala ako parná lokomotíva a nadávala tak, že som sa musela iba smiať. Dostala som ju sem iba raz za rok a aj to ma stálo nemalé úsilie. Ale tradície sa majú dodržiavať. A tak som ju čakala na vyhriatom kameni a v ruke zvierala jahodovo-jogurtovú čokoládu. „Vitaj a posad' sa!“ privítala som ju, keď sa ku mne konečne dostala. Z pier sa mi nestrácal úsmev ani keď som svoju najlepšiu kamarátku pozorovala, keď dychčala ako krmna hus. „Diana, ja ťa raz dorazím!“ ledva zo seba dostala. „Dobre, ale dnes ešte nie. Všetko najlepšie k meninám!“ zaželala som jej a začala otvárať čokoládu; Nina dosadla na kameň vedľa mňa. „Aj tebe. Akú máme? Klasika?“ rozosmiala sa pri pohľade na čokoládu a vytiahla z vrečka takú istú. Ak smiech naozaj predlžuje život, obe sme boli už pomaly nesmrteľné. Aj keď momentálne sme pripomínali asi iba jašterice vyhrievajúce sa na slnku. „Chce sa ti ísť domov? Mne teda absolútne,“ sťažovala som sa Nine, keď sme sa obliekali, pretože tanečná skončila. Bolo iba jedenásť; o takomto čase sa v piatky vždy iba začínala tá pravá zábava. „Nejdeme si zabehať?“ oslovil nás Juraj. Obe sme sa rozosmiali a pozerali na neho ako na debila. Behať a teraz? Potme? No to isto! Jazyk som mala vyplazený skoro až po zem a po pamäti som kládla jednu nohu pred druhú. Túto trasu som mala prejdenú pešo iba raz, ale našťastie miliónkrát na bicykli, a tak to nebolo až také zlé. Aj

keď... V lese, popod ktorý sme bežali do susednej dediny, neustále niečo šuchotalo. Niečo? No dobre, budem konkrétna. Šuchotala tam zverina! Srnky, jelene, diviaky. Beh sme zvolnili do kroku. „Keď som tadeto išiel domov minulý týždeň, vybehol mi na cestu diviak. Taký pekný, veľký,“ strašil nás Juraj. To teda naozaj neviem, čo môže byť na diviakovi pekného. „A kde presne to bolo?“ spýtala sa Nina. Myslím si, že bez tej informácie by som sa naozaj zaobišla, ale skôr, než som stihla niečo povedať, už Ďuri odpovedal:

„Dakde tu. Asi päťdesiat metrov pred nami.“ „No neviem ako vy, ale ja by som tým miestom radšej prebehla. Nemienim tu niečo také stretnúť,“ zašomrала som a už som aj bežala. Kondička po zime? Naozaj mizerná, ba priam až žiadna. Žmúrila som do tmy pred sebou a nikoho som nevidela. „Počkajte ma!“ okríkla som ich. Naozaj som nemala chuť zostávať na tomto mieste a o takomto čase sama. Opätovne som zažmúrila do tmy a zbadala som nejasnú siluetu. Aspoňže tak! pomyslela som si. Nakoniec sa Gabo rozbehol smerom ku mne a začal ma jemne tlačiť do chrbta. „Didi, no pome, bežime! Bojuj, prekonaj samu seba!“ povzbudzoval ma. Jemu sa to povie, futbalistovi. Kondička super, nohy vyšportované. A práve jedna taká vyšportovaná noha za zaplietla medzi tie moje a potkla ma. Neúmyselne; náhoda je blbec. Nebyť Gabovho rýchleho postrehu a jeho rúk na mojom páse, asi by som už bozkávala zem. Musela som sa zasmiať. Najlepšie akcie boli naozaj tie najbláznivejšie. Zvyšok cesty sme odkrokovali.

Bondovala som

-Marianna Kšiňanová-

Dobrý deň! Som rada, že ste práve otvorili tento krátky príbeh z môjho života. Volám sa Lea a bývam v ničím nevynikajúcom meste. Som normálna študentka s normálnymi známkami. Pre niektorých len hento dievča, pre iných namyslené dievčatko a pre tých, čo ma poznajú, dobrá kamarátka. Aj ja mám dobrých kamarátov. Aspoň som si to myslela, kým som nepotrebovala pomoc. Pri siedmich miliardách obyvateľov na tejto planéte som nevýrazná. No napriek tomu sa mi stalo niečo neobyčajné. Bývam s rodičmi a starším bratom Borom v menšom bytíku. S rodičmi si rozumiem ako dcéra s rodičmi. Občas sa zasmejeme, obedujeme spolu, inokedy

ma hnevajú. „Leááá, tu nie je dobre utretý prach. Leáááá, a prečo si hentam v rohu nepovysávala?“ toto počúvam každý víkend. Ale čo už, sú moji rodičia, a ak sa mi aj nechce, s vysávačom musím prebádať všetky zákutia nášho bytu. Kedysi vysával aj Boro. Raz mu mama povedala, aby pobehal po byte s vysávačom. A on pobehal. Doslova. Zobral vysávač pod pazuchu a behal s ním po byte ako splašený. Nedopadlo to dobre, mamina nemá rada humor tohto typu. Brat je tak troška šibnutý. Asi preto si s ním celkom dobre rozumiem, aj keď je starší o päť rokov. Chodíme spolu von, pozeráme spoločne filmy, smežeme sa na tých istých vtípoch.

O to viac ma bolelo, keď sa to stalo. Práve dorazil nákladný vlak, robotníci vystúpili a z veľkej hĺby nudných dní vyložili piatok. Konečne. Obávala som sa, že si aspoň na rok zobrali dovolenku a už navždy bude pondelok. Bfrrf! Pri tejto predstave mi naskakuje husia koža. Práve prichádzajúci Boro mi kýval. Akurát dorazil z Bratislavy. Boli sme pripravení na ďalšie krásne dni bez školy. Večer sme si vyšli von. Kamaráti nás už čakali. Do zábavy nám vtrhol ako buldozér tatino: „Kde ste toľko?“ „Nemaj strach, tati, sme tam, kde vždy,“ odpovedala som pokojne. „A s kým?“ „So Zuzanou, Máriom, Jurajom a Monikou,“ už som bola nervózna, vždy ma vytáčalo, keď sa ma pýtali, s kým a kde. Je to predsa moja vec. „S Jurajom? Domov! A hneď!“ Nevie, či to malo niečo spoločné s Jurajom, no radšej sme okamžite vyštartovali. Ne- potrebuje predsa, aby boli rodkáči nahnevaní. Ces- tou nás prepadol nejaký chlap. Zamaskovaný, vysoký, s pištoľou. „Nerobte nič, čo by ste mohli ľutovať! Len si zoberiem tohto pána a v tichosti sa rozídeme!“ Cítila som strach, ale spýtala som sa: „Ako v tichosti? Ukradneš mi brata a ja nemám nič robiť?“ „Neser ma! Drž hubu, lebo ho zastrelím!“ Trafil klinec po hlavičke. Nikdy by som nedopustila, aby sa Borovi niečo stalo. Potom prisvišťa- lo čierne auto, vystúpil z neho chlap a pýtal sa: „Máš ho, Fifo? Hod' ho do auta a ideme.“ Všimla som si, že mal na ruke tetovanie draka. Keď odišli, neverila som tomu. Ešte pred piatimi minútami som sedela, dobre sa zabávala a te- raz tu stojím na ulici ako stĺp. Bez brata. Utekala som na políciu, kde ma vysmiali. Určite si pomysleli, že dievčatko si vymýšľa sci-fi príbehy. Mama plakala. Denne a dlho. Polícia po Borovi pátrala už mesiac. Keď som si spomenula, ako si chlapík nedal pozor na jazyk, keď vyslovil meno toho druhého, oznámila som to. Vraj to je známy drogový diler a snažia sa ho už dlho chytiť, ale neúspešne. Povedali, že môj brat mal s nimi určite nejaké kšefty, možno ich zradil alebo povedal niečo, čo sa im nepáčilo, tak si ho podali. Neskôr už presta- li s hľadaním. Uistili nás, že keby sa objavilo niečo nové, prešetria to. Neverím im. A nedovolím, aby sa o Borovi takto vyjadrovali. Nedroguje, to viem isto! Cítila som sa ako v zle režirovanom filme. Takéto niečo sa stáva iba tam. Tak som sa rozhodla. Dlho som zbierala odvalu k tomuto kroku. Idem hľadať brata sama. Neveredela som, ako to uskutočním, nie som predsa cvičený agent. Ani nemám na to predpoklady. Tak som išla za kamarátkou Zuzanou. A vtedy sa

skončilo naše kamarátstvo. Ona si myslela, že som zrelá na psychiatriu. „Udrela si sa niekde? Čo si ty nejaký James Bond? Prídeš za tými mafiánmi a povieš, dobrý deň, prišla som po brata, ktorého ste mi mimo- chodom ukradli a keď ti ho nedajú, zmlátiš ich? Prosím ťa, nechaj to tak.“ Mne to stačilo. Je to predsa môj brat! Nenechám to len tak. Samozrejme, že sa ich nechystám zmlátiť ako hadov. Rodičia mi povedali presne to isté. Neverila som. Moji vlastní rodičia povedali, aby som to nechala tak. Našťastie som mala kamaráta, ktorý bral dro- gy. Radšej som s ním von nechodila. Ale teraz som ne- mala na výber. Spýtala som sa ho, či nepozná nejakého Fifa. Poznal. Sľúbil, že sa popýta na Bora. Bol celkom odvážny. Nevedela som, či nie je náhodou pod vplyvom nejakej drogy a tá odvaha sa potom nevytratí. Ale bola som zúfalá. Čo som mala robiť? Všetci si o mne mysleli, že mi šibe. Sama som nevedela, či som ešte zdravá, keď robím niečo také. Ako som spomínala, som obyčajná študentka, nie agentka, a nie som vo filme. Nikto mi nechcel pomôcť, iba tento narkoman. To som teda dobre skončila. O deň ne- skôr prišiel e-mail: Tvoj brat napísal správu Fifovi a jeho bande, že končí. Oni sa nahnevali. Momentálne ho držia na Apelovej ulici, vchod číslo 13, byt s číslom 34. Odteraz to nie je moja starosť, nikdy si ma nevidela, je ti to jasné? Nevedela som, čo si mám o tom myslieť. Nerobí si zo mňa srandu? Ale šla som ta. Naivné, že? Malé dievčatko ide do bytu mafiánov, pravdepodobne ho tam zabijú. Teraz viem, že to bolo nebezpečné, ale strach o rodinu robí divy. V noci som sa vykradla z domu a keďže naše mes- to bolo veľkosťou malé, rýchlo som sa dostala na požadovanú uli- cu. Dvere do vchodu boli asi po- kazené, lebo boli otvorené. Vošla som a vybehla na šieste poschodie s bytom číslo 34. Keď som zaklopkala, schovala som sa za roh. Nič. Klop- kala som ešte chvíľu a otvoril mi môj brat. Nedôverčivo sa usmial a objal ma. „Bože! Aký som rád, že ťa vidím, ty trdielko malé. Ale prečo si tu sama? Bežme domov, tam ti všetko porozprávam.“ Cítila som sa ako spasiteľka sveta. To ale nebol koniec. Zo schodov sme začuli kroky a hádku: „Ty debil, nechaj si ho tam samého a ani si nezam- kol?“ „Ale zviazal som ho!“ bránil sa druhý. Schovali sme sa a keď vošli dnu, rýchlosťou svetla sme uháňali preč. Nanešťastie si všimli, že môj brat chýba. Vybehli sme von a skryli sa do vedľajšieho vchodu. Mafiáni prefrčali oko- lo, zatiaľ čo my sme tam stáli bez povšimnutia. Teraz sme naozaj zvíťazili! Zrazu

som mala pocit, že mi celý svet leží pri nohách. Ja, obyčajné dievča, som zachránila môjho brata. To je niečo najväčšie, čo som dokázala. V čase, keď mi nikto neveril a všetci ma nechali samu. Doma sme si šťastní sadli s rodičmi za stôl a brat rozprával: „Pomýlili si ma. Jednoducho si ma pomýlili. S Jurom. Nejaký čas s nimi spolupracoval, a keď už s tým nechcel mať nič spoločné, chceli mu vysvetliť, aby to ne- skúšal. Oni ale uniesli mňa. A vy ste vraj niečo o tom vedeli, niečo o Jurovi!” Rodičia chvíľku zatĺkali, že to nemáme riešiť, že všetko

dobro dopadlo, bláá blá. Nakoniec vyšli s pravdou von. Jurajova mama je mojej mamy sestra. Pred rokmi podľahla alkoholu a išla na liečenie. Odvtedy ju mama nevidela. Až doteraz, kým za ňou neprišla a nepo- prosila ju, či by Jurajovi nedohovorili, aby sa nestretával s nebezpečnými ľuďmi. Nevedela, že Juraj to už chcel dávno skončiť a teraz sa o to konečne pokúsil. A nám tatino hneď volal, aby zisťoval, či sme vonku s Jurajom. Nevhodné načasovanie zapríčinilo, že ukradli Bora. ■

DEŇ POSLEDNÉHO ODBILO DVANÁŠŤ TANGA

Posledné tango,
keď si ruky povedia: Zbohom!

A už viac nezapočujem
strielať Auróru na tvojej tvári.

Plamene starých fotiek
mi pripálili zatrpklú cigaretu.

Tak teda choď! Blúd',
ako vlk medzi líškami,
v ústrety novým sklamaniam.

-Miroslav Igaz-

... a ja zase rozdúchavam
duševný striptíz.
Minulosť neperie vrecká nohavíc.
Zmizlo len blato z gombíkov.

Odbilo dvanásť náhodou.
Rozmýšľam, na koľko drobných
sa smiem ešte rozmeniť.
Dve kôstky celozrnej slobody
berú lesk korunkám na zuboch.

Odbilo dvanásť, človeče.
Čierny zamat na antarktických uliciach
sa vylieva z mojich myšlienok.
Odíd', moje objatia slintajú!
Chcú ťa zdrapit' a nepustiť.

Medzi nami už odbilo dvanásť.
A všetko má takú farbu,
akú si zaslúži znenie...

-Miroslav Igaz-

